

РЕШЕНИЕ

№ 1288

гр. София, 01.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7943** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. С. И., ЕГН [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.А, ап.2, чрез адв.Б. Г., срещу РАЗПОРЕЖДАНЕ № РВ-3-21-00740022/01.04.20 г. на Ръководител на контрола по разходите на НОИ С., потвърдено с РЕШЕНИЕ № Ц 1040-21-62/14.07.2020г. на Директора на ТП на НОИ С. град.

В жалбата се поддържа, че разпореждането е постановено при незавършена административна процедура, поради което е незаконосъобразно, издадено без да се изяснят всички Факти и обстоятелства, не са налице условията, обуславящи възникване на право на НОИ да иска връщане на добросъвестно получени суми за осигурителни плащания от осигуреното лице.

Жалбоподателят – К. С. И. – редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. Г., която моли жалбата да бъде уважена по съображения, изложени в нея. Претендира разноски. Представя писмена защита.

Ответникът - ДИРЕКТОР НА ТП НА НОИ С. - ГРАД – редовно уведомен, се представлява от юрк. А., която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възражение. Представя писмени бележки.

СГП - редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Подадената жалба вх. № Ц1012-21-93 от 08.05.2020 г. на К. С. И. била срещу Разпореждане № РВ-3-21-00740022/01.04.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. - град, с което на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 и чл. 114, ал. 3 от КСО е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност (ПОВН), изплатено за времето от 23.08.17 г. до 02.10.2018 г. вкл. в общ размер на 11 668.43 лв. (единадесет хиляди шестстотин шестдесет и осем лв. и 43 ст.) - главница.

Разпореждането било постановено на основание установените, вследствие на извършената от контролния орган на ТП на НОИ С.- град проверка на [фирма], ЕИК[ЕИК], нови данни и документи, съгласно които лицата, за които са били подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО от дружеството, не били осигурени лица по смисъла на закона, в т.ч. и жалбоподателката. В тази връзка К. С. И. нямала право на парични обезщетения по реда на КСО, което обстоятелство е обективизирано и чрез заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени от [фирма]. С оглед, че същата не е осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО, изплатените парични обезщетения поради временна неработоспособност за периода от 23.08.2017 г. до 02.10.2018 г. вкл. се явявали неоснователно получени и на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО следвало да бъдат възстановени от лицето.

К. С. И. оспорила пред АО разпореждането и моли същото да бъде отменено. Посочва, че процесното разпореждане е издадено при незавършена административна процедура, тъй като мотивите за издаване на настоящото разпореждане били обусловени от извършена проверка на осигурителя [фирма], завършила с Констативен протокол № КВ-5-21 -00715006/14.01.2020 г., но нямало данни за издадени задължителни предписания, които се явяват правопораждащият акт. К. И. счита, че обжалваният административен акт е издаден, без да се изяснят всички факти и обстоятелства, които са от съществено значение по отношение на възникване на основание за осигуряване на жалбоподателката и за подаването на данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Твърди, че няма данни контролните органи при ТП на НОИ С. - град да са извършили действия по проверка на първични счетоводни документи - трудови договори, ведомости за изплащане на работни заплати, присъствени форми на отработените дни и др., а единствено били взети предвид обясненията на управителя на дружеството. Счита, че от неподаването на годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО не следвал изводът, че дружеството не е извършвало дейност, и че през 2017 г. не са били наети лица по трудово правоотношение. От жалбоподателката са наведени съображения относно текстове от трудовото законодателство, касаещи обявяването на недействителност на трудов договор, като се изтъква, че дори в тези случаи се дължи преценка за добросъвестността на работника, преди да се предприемат каквито да било действия по заличаване на осигурителен стаж. К. И. претендира, че в случая не са налице нови документи или данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, обуславящи възникване на правото на

НОИ да иска връщане на добросъвестно получените суми, тъй като посочените в разпореждането документи били „стари”, налични към момента на изплащане на спорните обезщетения и е могло да бъдат установени. В този смисъл - НОИ черпел права от своето бездействие в период, значително назад във времето, което противоречало на основен правен принцип.

След разглеждане и обсъждане на всички доказателства, съдържащи се в административната преписка и при преценката им в тяхното единство и взаимовръзка, от правна и фактическа страна РО установил следното:

От [фирма] за К. С. И. в ТП на НОИ С. - град били представени удостоверения приложение № 9 към чл. 8, ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) по болнични листове № № E20171126250, E20171126406, E20176026804, E20176026947, E20181810131, E20182149677, E20182149802, с данни относно правото на лицето на парично обезщетение. Периодите на временна неработоспособност, определени с болничните листове, били: от 23.08.2017 г. до 21.09.2017 г. вкл., от 22.09.2017 г. до 21.10.2017 г. вкл., от 22.10.2017 г. до 20.11.2017 г. вкл., от 21.11.2017 г. до 20.12.2017 г. вкл., от 05.07.18 г. до 03.08.2018 г. вкл., от 04.08.2018 г. до 02.09.2018 г. вкл., от 03.09.2018 г. до 02.10.18 г. вкл.

По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване на К. С. И. били изплатени парични обезщетения за общо заболяване, за периода от 23.08.2017 г. до 02.10.2018 г. вкл. по посочените болнични листове в общ размер на 11 668.43 лв.

При извършена проверка от контролен орган на ТП на НОИ С. - град на [фирма] по спазване на осигурителното законодателство, приключила с Констативен протокол № KB-5-21-00715006\ 14.01.2020 г., както и след приключила проверка от страна на Националната агенция за приходите /НАП/, били установени следните относими обстоятелства:

С писмо вх. № 1042-21 -10#265/21.02.2019 г. от ТД на НАП, в ТП на НОИ С. - град бил получен Протокол № П-22220618123596-073-001/29.01.2019 г. за извършена проверка относно факти и обстоятелства, касаещи [фирма], ЕИК[ЕИК].

Съгласно приложените протокол и доклад за направените констатации и предприетите действия от контролните органи при ТД на НАП - С., офис П., [фирма] било вписано в Търговския регистър на 28.05.2012 г., с едноличен собственик на капитала и управител на дружеството К. И. Ш.. Задълженото лице не било регистрирано по ЗДДС и е с основна декларирана дейност - дейност на питейни заведения. Съгласно наличните данни в НАП, дружеството имало 2 бр. ФУДВ - ЕКАФП с рег. номер 3380149 /с изтекъл договор за обслужване на 15.12.2015 г./, питейно заведение - кафе в [населено място] и ЕКАФП с рег. номер 3495381 - deregистрирано /с изтекъл договор за обслужване на 30.09.2014 г./, както и обект за продажба на закуски в [населено място], според посоченото писмо, за финансовите 2015 г., 2016 г. и 2017 г. нямало данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО, нямало данни за обявени ГФО. При извършена проверка в данъчно-осигурителната сметка на задълженото лице било установено, че същото има изискуеми публични задължения за данъци и осигурителни вноски по ИД №[ЕИК]/2016 г. общо в размер на 152 405.82 лв.

По данни от Констативен протокол № KB-5-21-00715006/14.01.2020 г., след неколкократно опити за осъществяване на контакт с представляващия дружеството, с

оглед събиране на изискуемите документи за извършване на проверка по разходите на ДОО, в т.ч. и чрез посещение на място на адреса, вписан като седалище и адрес на управление на дружеството, на 27.09.2019 г., чрез съдействието на компетентните органи, бил осъществен контакт с К. Ш. в 5-то РУ-СДВР. Същият, в качеството си на представляващ търговското дружество, декларирал следните обстоятелства:

Че не е назначавал лица по трудови правоотношения и не познава лицата, назначени по трудово правоотношение в дружеството.

Че не е подавал данни в Регистъра на осигурените лица, не е изготвял счетоводни документи, в това число и разплащателни ведомости.

Че не е подавал документи за изплащане на обезщетения по болнични листове, майчинство, отглеждане на дете и други обезщетения.

Че не е упълномощавал друго лице да го представлява.

Че не е представлявал и не е упражнявал дейност с никое от дружествата, които е придобил, в това число и с [фирма].

Верността на гореописаното К. И. Ш. удостоверил, подписвайки в присъствието на ст. инспектор по осигуряването към ТП на НОИ С. - град и на младши полицейски инспектор към 05 РУ - СДВР приложена в административната преписка декларация.

Според констативния протокол, по данни от справка за декларираните в персоналният регистър и внесени в сметка „Приходи“ суми, от дружеството не били внасяни осигурителни вноски в дължимия размер за наетите по трудов договор с дружеството лица от март 2016 г. до юли 2019 г.

В резултат от извършените проверки, контролните органи на ТП на НОИ - С. направили обоснования извод, че след 01.03.2016 г. К.-32-ММ" Е., ЕИК[ЕИК] бил фиктивен осигурител, подаващ информация в НАП за осигуряване с декларация обр. 1 на физически лица, без да внася дължимите осигурителни вноски с цел неправомерно облагодетелстване от фондовете на ДОО. Във връзка с гореизложеното и на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, били издадени задължителни предписания № 3Д-1-21- 00715284\ 14.01.2020 г. от контролните органи при ТП на НОИ С. - град за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО чрез „К. 32 ММ" Е. за всички лица, за периода от 01.03.2016 г. до 31.07.2019 г. Същите, видно от съобщение с изх. № 4016-21- 212/14.01.2020 г., били връчени на основание чл. 110, ал. 4 от КСО, не са обжалвани в определения срок и са влезли в законна сила.

След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, били предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, на подадени от „К.-32-ММ" Е. данни за лицата за периода от 01.03.2016 г. до 31.07.19 г., вкл. и за К. Г. И..

Неоснователни и необосновани се явявали възраженията на жалбоподателката, че длъжностните лица са се позовали единствено на обясненията на представляващия осигурителя - „К.-32-ММ" Е., като следвало да бъдат съобразени и относимите норми, регламентиращи, че при извършване на проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на определено дружество, контролните органи на ТП на НОИ извършвали документална проверка на представената трудовоправна, счетоводна и разплащателна документация от проверявания осигурител.

В Търговския регистър от 16.10.2015 г. бил вписан договор за възлагане на управлението на [фирма] на К. И. Ш. и назначаването му в качеството на управител на дружеството. Видно от ТР, за периода от 26.10.2015 г. до момента не били налични вписани и обявени други лица, извън вписания управител - К. И. Ш., които да представляват дружеството. В тази връзка, имайки предвид разпоредбите на чл. 141 от ТЗ, във връзка с чл. 7 и чл. 9 от ЗТРРЮЛНЦ представляващият дружеството К. И. Ш. в това му качество декларирал, че не е назначавал лица по трудови правоотношения, не е подавал данни в Регистър на осигурените лица, не е изготвял счетоводни документи, в това число и разплащателни ведомости.

В тази връзка било изпратено писмо до ТД на НАП, в качеството ѝ на компетентна институция, за изясняване на фактите и обстоятелствата по отношение на търговската дейност на дружеството. При извършената проверка от ТД на НАП, описана с посочения протокол, компетентните органи към ТД на НАП в хода на проверката на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК изготвили Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с № П-22220618123596-040-001/16.07.2018 г., връчено на 16.08.2018 г. по реда на чл. 32 от ДОПК. В указания 14-дневен срок и до момента на приключването на проверката документи и писмени обяснения не са им представени.

Посочените обстоятелства обосновавали извода, че претендираните от жалбоподателката документи на дружеството, които следвало да бъдат съобразени, не само че не били безспорни, но съществувала и явна индиция относно тяхната достоверност.

ТД на НАП установила, че не са налице данни, доказващи извършване на търговска дейност от дружеството след 2014 г., съответно - че липсват доказателства за осъществявана трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

Твърдението на жалбоподателката, че от неподаването на годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО не следвал автоматичен извод, че дружеството не е извършвало дейност, било несъстоятелно.

Разпоредбата на чл. 92, ал. 1 от ЗКПО била императивна. Единственото въведено изключение с редакцията от 01.01.2017 г. на чл. 92, ал. 4 от ЗКПО, според която годишен отчет за дейността не подават данъчно задължените лица, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на Закона за счетоводството. След това от 01.01.18 г., текстът на ал. 4 бил допълнен с разпоредбата, че годишна данъчна декларация и годишен отчет за дейността не подавали данъчно задължените лица, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на Закона за счетоводството. Настоящият случай не попадал в посочената хипотеза, поради което регламентираното изключение не било приложимо предвид това.

В тази връзка при извършените проверки, от контролните органи на ТП на НОИ С. - град обосновано било прието, че за времето от 2016 г. до настоящия момент [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не били установени никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери, близки или равни до максималния осигурителен доход на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица.

В тази връзка се налагал обоснованият извод, че лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори с дружеството, нямат качеството на осигурени лица по смисъла на § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО, тъй като не се установили данни реално да са упражнявали трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл. 10, ал. 1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение. Установените факти и обстоятелства сочели, че без правно основание от дружеството били декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ с цел придобиване на право и отпускане на наследващи се парични обезщетения от ДОО.

Качество на осигурено лице било регламентирано в КСО. С § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО била въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - такова било физическото лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниквало от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски, и продължавала до прекратяването ѝ.

Според чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс били работниците и служителите, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по чл. 4а, ал. 1. Разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от КСО определяла, че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имали право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най- малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Съгласно чл. 5, ал. 6 от КСО, данните по ал. 4 се използвали за изчисляване и отпускане на паричните обезщетения. В тази връзка с чл.1, ал.2 от НПОПДОО било указано, че отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и другите регистри, поддържани от НАП и НОИ, както и данните попълвани от осигурителите в изискуемите удостоверения към болничните листове, респ. заявления- декларации, досежно осигурителния статус на лицата. В чл. 54к от КСО законодателят бил приел, че отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършвали въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и чл. 33, ал. 5, т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет, (чл. 54к от КСО).

От цитираните правни норми, както и съгласно установената съдебна практика следвало, че наличието на подадено уведомление за сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение, не е

единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществувала идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение, тъй като последното възниквало само при упражняване на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които били за сметка на осигуреното лице. В тази връзка, липсата на данни за реално извършвана трудова дейност имала за правна последица невъзникнало осигурително правоотношение, въз основа на което да се изплаща парично обезщетение от ДОО.

Претенциите на жалбоподателката, че в случая не били представени нови документи или данни, които да имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащането на обезщетенията, и че посочените в разпореждането документи са „стари“, защото са били налични и към момента на изплащане на спорните обезщетения, били изцяло неоснователни и необосновани.

От законовия ред по НПОПДОО за изплащане на паричните обезщетения и кратките срокове, в които това следвало да се реализира (чл. 39, ал.1 от НПОПДОО), се установило, че преценката на правото и изчисляването на размера на паричното обезщетение се извършва от ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите по подадените данни в РОЛ и другите изброени регистри, по документите, предоставени за доказване на настъпилия осигурителен риск, и по удостоверенията от осигурителя относно осигурителния статус на съответното лице към датата на настъпване на риска. Изясняването и установяването дали е имало правно основание за подаването на тези данни и дали те са подадени коректно от осигурителите се реализирала само при упражняването на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ, при назначена проверка, респ. - ревизия при осигурителя. Информацията относно трудовоправната, счетоводна и разплащателна документация, от която да се установи основателно ли са подадени данни за осигурителен стаж и дали декларираният размер на осигурителния доход съответствал на изплатения на съответното лице, можело да бъде установено именно при евентуален последващ контрол.

Такъв последващ контрол се явявал извършена проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО, която била относно спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително - относно коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускали и изчислявали паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, следвало да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор, не разполагали с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на

упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица.

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица, с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите било без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 била предвидена и хипотезата, когато след изплащането на обезщетенията са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

В случая, предвид заличаването на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход на К. С. И. от месец 07.2016 г. до месец 10.2018 г. вкл., подадени неоснователно от [фирма], били налице нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и срока за изплащане на паричното обезщетение. Жалбоподателката била неосигурено лице по смисъла на закона и в тази връзка нямала право на парични обезщетения по реда на КСО по болничен лист с № E20171126250 за 18 работни дни за периода от 23.08.2017 г. до 21.09.2017 г. вкл., по болничен лист с № E20171126406 за 20 работни дни за периода от 22.09.2017 г. до 21.10.2017 г. вкл., по болничен лист с № E20176026804 за 21 работни дни за периода 22.10.2017 г. до 20.11.2017 г. вкл., по болничен лист с № E20176026947 за 22 работни дни за периода от 21.11.2017 г. до 20.12.2017 г. вкл., по болничен лист с № E20181810131 за 19 работни дни за периода от 05.07.2018 г. до 03.08.18 г. вкл., по болничен лист с № E20182149677 за 20 работни дни за периода от 04.08.18 г. до 02.09.2018 г. вкл., по болничен лист с № E20182149802 за 20 работни дни за периода от 03.09.2018 г. до 02.10.2018 г. вкл. в общ размер на 11 668.43 лв., Същите били неоснователно изплатени, тъй като К. С. И. нямала качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО чрез [фирма] и не отговаряла на една от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 40, ал. 1 от КСО за изплащане на парично обезщетение.

При така изяснената правна и фактическа страна на спора, решаващият административен орган приел, че Разпореждане № РВ-3-21-00740022/01.04.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С.- град е правилно и законосъобразно постановено и следва да бъде потвърдено, а предявената срещу него жалба следвало да бъде отхвърлена като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата за неоснователна, поради следното:

Видно от събраните по делото доказателства се установява, че за жалбоподателката от [фирма] в ТП на НОИ С. - град са представени удостоверения приложение № 9 към чл. 8, ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) по болнични листове № № E20171126250, E20171126406, E20176026804, E20176026947, E20181810131, E20182149677, E20182149802, с данни относно

правото на лицето на парично обезщетение. Периодите на временна неработоспособност, определени с болничните листове, са: от 23.08.2017 г. до 21.09.2017 г. вкл., от 22.09.2017 г. до 21.10.2017 г. вкл., от 22.10.2017 г. до 20.11.2017 г. вкл., от 21.11.2017 г. до 20.12.2017 г. вкл., от 05.07.18 г. до 03.08.2018 г. вкл., от 04.08.2018 г. до 02.09.2018 г. вкл., от 03.09.2018 г. до 02.10.18 г. вкл.

По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване на К. С. И. са изплатени парични обезщетения за общо заболяване, за периода от 23.08.2017 г. до 02.10.2018 г. вкл. по посочените болнични листове в общ размер на 11 668.43 лв.

При извършена проверка от контролен орган на ТП на НОИ С. - град на [фирма] по спазване на осигурителното законодателство, приключила с Констативен протокол № KB-5-21-00715006\ 14.01.2020 г., както и след приключила проверка от страна на Националната агенция за приходите /НАП/, са установени следните относими обстоятелства:

С писмо вх. № 1042-21 -10#265/21.02.2019 г. от ТД на НАП, в ТП на НОИ С. - град е получен Протокол № П-22220618123596-073-001/29.01.2019 г. за извършена проверка относно факти и обстоятелства, касаещи [фирма], ЕИК[ЕИК].

Съгласно приложените протокол и доклад за направените констатации и предприетите действия от контролните органи при ТД на НАП - С., офис П., се установило че [фирма] е вписано в Търговския регистър на 28.05.2012 г., с едноличен собственик на капитала и управител на дружеството К. И. Ш.. Задълженото лице не е регистрирано по ЗДДС и е с основна декларирана дейност - дейност на питейни заведения. Съгласно наличните данни в НАП, дружеството имало 2 бр. ФУДВ - ЕКАФП с рег. номер 3380149 /с изтекъл договор за обслужване на 15.12.2015 г./, питейно заведение - кафе в [населено място] и ЕКАФП с рег. номер 3495381 - дерегистрирано /с изтекъл договор за обслужване на 30.09.2014 г./, както и обект за продажба на закуски в [населено място], според посоченото писмо, за финансовите 2015 г., 2016 г. и 2017 г. няма данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО, няма данни за обявени ГФО. При извършена проверка в данъчно-осигурителната сметка на задълженото лице е установено, че същото има изискуеми публични задължения за данъци и осигурителни вноски по ИД №[ЕИК]/2016 г. общо в размер на 152 405.82 лв.

По данни от Констативен протокол № KB-5-21-00715006/14.01.2020 г., след неколкочратни опити за осъществяване на контакт с представляващия дружеството, с оглед събиране на изискуемите документи за извършване на проверка по разходите на ДОО, в т.ч. и чрез посещение на място на адреса, вписан като седалище и адрес на управление на дружеството, на 27.09.2019 г., чрез съдействието на компетентните органи, е осъществен контакт с К. Ш. в 5-то РУ-СДВР. Същият, в качеството си на представляващ търговското дружество, декларира следните обстоятелства:

Че не е назначавал лица по трудови правоотношения и не познава лицата, назначени по трудово правоотношение в дружеството.

Че не е подавал данни в Регистъра на осигурените лица, не е изготвял счетоводни документи, в това число и разплащателни ведомости.

Че не е подавал документи за изплащане на обезщетения по болнични листове, майчинство, отглеждане на дете и други обезщетения.

Че не е упълномощавал друго лице да го представлява.

Че не е представлявал и не е упражнявал дейност с никое от дружествата, които е придобил, в това число и с [фирма].

Верността на гореописаното К. И. Ш. удостоверил, подписвайки в присъствието на ст. инспектор по осигуряването към ТП на НОИ С. - град и на младши полицейски инспектор към 05 РУ - СДВР приложена в административната преписка декларация.

Според констативния протокол, по данни от справка за декларираните в персоналният регистър и внесени в сметка „Приходи“ суми, от дружеството не са внасяни осигурителни вноски в дължимия размер за наетите по трудов договор с дружеството лица от март 2016 г. до юли 2019 г.

В резултат от извършените проверки правилно контролните органи на ТП на НОИ – С. са направили обоснования извод, че след 01.03.2016 г. К.-32-ММ” Е., ЕИК[ЕИК] е фиктивен осигурител, подаващ информация в НАП за осигуряване с декларация обр. 1 на физически лица, без да внася дължимите осигурителни вноски с цел неправомерно облагодетелстване от фондовете на ДОО. Във връзка с гореизложеното и на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, са издадени задължителни предписания № ЗД-1-21- 00715284\ 14.01.2020 г. от контролните органи при ТП на НОИ С. - град за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО чрез „К. 32 ММ” Е. за всички лица, за периода от 01.03.2016 г. до 31.07.2019 г. Същите, видно от съобщение с изх. № 4016-21-212/14.01.2020 г., са връчени на основание чл. 110, ал. 4 от КСО, не са обжалвани в определения срок и са влезли в законна сила.

След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, на подадени от „К.-32-ММ” Е. данни за лицата за периода от 01.03.2016 г. до 31.07.19 г., вкл. и за К. Г. И..

Съдът счита, че са неоснователни възраженията на жалбоподателката, че длъжностните лица са се позовали единствено на обясненията на представляващия осигурителя - „К.-32-ММ” Е., като не са взели предвид относимите норми, при извършване на проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на определено дружество, контролните органи на ТП на НОИ извършвали документална проверка на представената трудовоправна, счетоводна и разплащателна документация от проверявания осигурител.

От 16.10.2015 г. в Търговския регистър е вписан договор за възлагане на управлението на [фирма] на К. И. Ш. и е назначен в качеството му на управител на дружеството. Видно от ТР, за периода от 26.10.2015 г. до момента не са налице вписани и обявени други лица, извън вписания управител - К. И. Ш., които да представляват дружеството. В тази връзка, имайки предвид разпоредбите на чл. 141 от ТЗ, във връзка с чл. 7 и чл. 9 от

ЗТРРЮЛНЦ представляващият дружеството К. И. Ш. в това му качество е декларирал, че не е назначавал лица по трудови правоотношения, не е подавал данни в Регистър на осигурените лица, не е изготвял счетоводни документи, в това число и разплащателни ведомости.

От изпратеното писмо до ТД на НАП, в качеството ѝ на компетентна институция, с молба за изясняване на фактите и обстоятелствата по отношение на търговската дейност на дружеството е извършената проверка от ТД на НАП, описана с посочения протокол, компетентните органи към ТД на НАП в хода на проверката на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК изготвили Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с № П-22220618123596-040-001/16.07.2018 г., връчено на 16.08.2018 г. по реда на чл. 32 от ДОПК. В указания 14-дневен срок и до момента на приключването на проверката документи и писмени обяснения не са им представени.

От гореизложеното правилно е обоснован извода, че претендираните от жалбоподателката документи на дружеството, които следва да бъдат съобразени, не само че не са безспорни, но съществува предположение относно тяхната достоверност.

ТД на НАП установила, че не са налице данни, доказващи извършване на търговска дейност от дружеството след 2014 г., съответно - че липсват доказателства за осъществявана трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

Твърдението на жалбоподателката, че от неподаването на годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО не следва автоматичен извод, че дружеството не е извършвало дейност, съдът също намира за неоснователно.

Разпоредбата на чл. 92, ал. 1 от ЗКПО е императивна. Единственото въведено изключение с редакцията от 01.01.2017 г. на чл. 92, ал. 4 от ЗКПО, според която годишен отчет за дейността не подават данъчно задължените лица, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на Закона за счетоводството. След това от 01.01.18 г., текстът на ал. 4 е допълнен с разпоредбата, че годишна данъчна декларация и годишен отчет за дейността не подават данъчно задължените лица, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на Закона за счетоводството. Настоящият случай не попада в посочената хипотеза, поради което регламентираното изключение не е приложимо .

В тази връзка при извършените проверки, от контролните органи на ТП на НОИ С. - град обосновано е прието, че за времето от 2016 г. до настоящия момент [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не са установени никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери, близки или равни до максималния осигурителен доход на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица.

Предвид това се налага обоснованият извод, че лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори с дружеството, нямат качеството на осигурени лица по смисъла на § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО, тъй като не са установени данни реално да са

упражнявали трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл. 10, ал. 1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение. Установените факти и обстоятелства сочат, че без правно основание от дружеството са декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ с цел придобиване на право и отпускане на наследващи се парични обезщетения от ДОО.

Качество на осигурено лице е регламентирано в КСО. С § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - такова е физическото лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски, и продължава до прекратяването ѝ.

Според чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са работниците и служителите, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по чл. 4а, ал. 1. Разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от КСО определяла, че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най- малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Съгласно чл. 5, ал. 6 от КСО, данните по ал. 4 се използват за изчисляване и отпускане на паричните обезщетения. В тази връзка с чл.1, ал.2 от НПОПДОО е указано, че отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и другите регистри, поддържани от НАП и НОИ, както и данните попълвани от осигурителите в изискуемите удостоверения към болничните листове, респ. заявления- декларации, досежно осигурителния статус на лицата. В чл. 54к от КСО законодателят е приел, че отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и чл. 33, ал. 5, т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет, (чл. 54к от КСО).

От цитираните правни норми, както и съгласно установената съдебна практика следва, че наличието на подадено уведомление за сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение, не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на

трудовете и осигурителното правоотношение, тъй като последното възниква само при упражняване на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които били за сметка на осигуреното лице. В тази връзка, липсата на данни за реално извършвана трудова дейност имала за правна последица невъзникнало осигурително правоотношение, въз основа на което да се изплаща парично обезщетение от ДОО.

Претенциите на жалбоподателката, че в случая не са представени нови документи или данни, които да имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащането на обезщетенията, и че посочените в разпореждането документи са „стари”, защото са били налични и към момента на изплащане на спорните обезщетения, съдът намира за неоснователни.

От законовия ред по НПОПДОО за изплащане на паричните обезщетения и кратките срокове, в които това следва да се реализира (чл. 39, ал.1 от НПОПДОО), се установява, че преценката на правото и изчисляването на размера на паричното обезщетение се извършва от ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите по подадените данни в РОЛ и другите изброени регистри, по документите, предоставени за доказване на настъпил осигурителен риск, и по удостоверенията от осигурителя относно осигурителния статус на съответното лице към датата на настъпване на риска. Изясняването и установяването дали е имало правно основание за подаването на тези данни и дали те са подадени коректно от осигурителите се реализирала само при упражняването на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ, при назначена проверка, респ. - ревизия при осигурителя. Информацията относно трудовоправната, счетоводна и разплащателна документация, от която да се установи основателно ли са подадени данни за осигурителен стаж и дали декларираният размер на осигурителния доход съответства на изплатения на съответното лице, може да бъде установено именно при евентуален последващ контрол.

Такъв последващ контрол се явява извършена проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО, която е относно спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително - относно коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор, не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица.

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица, с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването

на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е предвидена и хипотезата, когато след изплащането на обезщетенията са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

В случая, предвид заличаването на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход на К. С. И. от месец 07.2016 г. до месец 10.2018 г. вкл., подадени неоснователно от [фирма], са налице нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и срока за изплащане на паричното обезщетение. Жалбоподателката била неосигурено лице по смисъла на закона и в тази връзка нямала право на парични обезщетения по реда на КСО по болничен лист с № E20171126250 за 18 работни дни за периода от 23.08.2017 г. до 21.09.2017 г. вкл., по болничен лист с № E20171126406 за 20 работни дни за периода от 22.09.2017 г. до 21.10.2017 г. вкл., по болничен лист с № E20176026804 за 21 работни дни за периода 22.10.2017 г. до 20.11.2017 г. вкл., по болничен лист с № E20176026947 за 22 работни дни за периода от 21.11.2017 г. до 20.12.2017 г. вкл., по болничен лист с № E20181810131 за 19 работни дни за периода от 05.07.2018 г. до 03.08.18 г. вкл., по болничен лист с № E20182149677 за 20 работни дни за периода от 04.08.18 г. до 02.09.2018 г. вкл., по болничен лист с № E20182149802 за 20 работни дни за периода от 03.09.2018 г. до 02.10.2018 г. вкл. в общ размер на 11 668.43 лв., Същите са неоснователно изплатени, тъй като К. С. И. няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО чрез [фирма] и не отговаря на една от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 40, ал. 1 от КСО за изплащане на парично обезщетение.

Въз основа на изложеното и предвид събраните доказателства, изцяло неоснователни са доводите на жалбоподателката, че административния орган е постановил решението си при несъобразяване с материалните разпоредби.

Събрани са достатъчно доказателства, че са налице отрицателните предпоставки за отпускане на ПОВИ на жалбоподателката и предвид факта, че е събрана необходимата информация, даваща основание да се стигне до извода, че лицето не е полагало труд в търговското дружество, обстоятелство което не беше опровергано и от допуснатите свидетелски показания, нещо повече по делото беше безспорно доказано, че представените от същата документи, с които се цели да бъде доказано наличието на валидно трудово правоотношение - не са подписани от представляващия дружеството, което изключва качеството ѝ на осигурено лице, имащо право да получи парично обезщетение за временна неработоспособност, то целта на закона, възстановяването на неоснователно изплатената сума от лицето е налице. В този смисъл правомощието за издаване на обжалваното разпореждане е използвано изцяло в унисон с целта на закона и прогласяването му като неправилно на това основание не може да бъде направено.

Съдът не кредитира показанията на свидетелите П. и Б., защото са заинтересовани от изхода на делото и показанията на тези свидетели не се подкрепят от останалия, събран по делото доказателствен материал.

Съдът кредитира изготвената по делото СГЕ, защото не се съмнява в компетентността на вещото лице, същата се подкрепя от събраните по делото

доказателства и не е оспорена от страните.

При така изяснената правна и фактическа страна на спора, решаващият административен орган правилно е приел, че РАЗПОРЕЖДАНЕ № РВ-3-21-00740022/01.04.20 г. на Ръководител на контрола по разходите на НОИ С.-град е законосъобразно постановено и го е потвърдил с РЕШЕНИЕ № Ц 1040-21-62/14.07.2020г. на Директора на ТП на НОИ С. град

Предвид изложеното съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане не страдат от твърдените пороци. Същите са законосъобразни и не са налице основания за отмяната им. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено за сумата от 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК, както и направените по делото разноски за изготвянето на СГЕ в размер на 300 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. И., ЕГН [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.А, ап.2, чрез адв.Б. Г., срещу РАЗПОРЕЖДАНЕ № РВ-3-21-00740022/01.04.20 г. на Ръководител на контрола по разходите на НОИ С., потвърдено с РЕШЕНИЕ № Ц 1040-21-62/14.07.2020г. на Директора на ТП на НОИ С. град.

ОСЪЖДА К. С. И., ЕГН [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.А, ап.2, чрез адв.Б. Г., да заплати на Национален осигурителен институт сума в размер на 400 лв., представляваща направени по делото разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: